

[Aksel Larsen.]

at fortælle, hvorledes det overhovedet skal være muligt for os at anlægge sag mod „Nationaltidende“ på grundlag af bladets artikel, af i går. Det ærede medlem har studeret den, han har jurister i sin gruppe, og jeg beder det ærede medlem forklare os, hvorledes det overhovedet skal være muligt at anlægge en sådan sag, om der overhovedet er nogen domstol, der vil beskæftige sig med et sagsanlæg for en artikel som den, „Nationaltidende“ bragte i går.

Og dernæst om den anden sag! Jeg har givet en redegørelse for, hvad der stod i de pågældende referater i den konservative presse, og hvorledes indholdet var blevet drejet i „Nationaltidende“s overskrift — det behøver vi ikke at diskutere mere. Men når det ærede medlem med så stor og ædel forargelse konstaterer, at så har jeg altså rejst en beskyldning mod ham, som er urigtig, nemlig beskyldningen for, at han skulle ønske at forbyde vort parti, så må det måske være mig tilladt at spørge det ærede medlem: Skal denne det ærede medlems forargelse forstås derhen, at det ærede medlem *ikke* ønsker forbud eller lignende forholdsregler mod det kommunistiske parti, som det ærede medlem rejser landet rundt og betegner som en femte kolonne?

Viggo Starcke: I de bemærkninger, jeg havde den ære at fremsætte i går, kom jeg ind dels på ønskeligheden af et valg på det økonomiske spørgsmål, dels på den vanskelighed, der havde været ved at fremkalde et valg af hensyn til den udenrigspolitiske situation, og jeg havde oprigtig talt ventet, at dels den højtærede statsminister, dels den højtærede handelsminister havde anlagt deres taler på en noget mindre provokerende måde.

I sit svar udtalte den højtærede statsminister, at gengivelsen af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s udtalelser i Uby ved Kalundborg var forvrænget. Jeg vil anmode den højtærede statsminister om at bede sin ærede partifælle om da at forklare, hvad det er, han har sagt, for ifølge de referater, som har været tilgængelige for mig, havde det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtalt, at en af de fordelte, der var ved en socialdemokratisk regering, var den, at der var arbejdsfred, så længe den sad. Hvilke konklusioner man så kan drage af denne udtalelse — det er det, vi er interesseret i.

Hvad angår selve spørgsmålet om folkeafstemning — vi foreslog jo en sådan ved be-

handlingen af Atlantpagten —, kan jeg ikke tænke mig, at det kunne ligge så forfærdelig fjernt fra den højtærede statsministers anskuelser, da han jo den 23. februar udtalte, at det danske folk bør ikke bindes til aftaler, hvis rækkevidde ikke fuldtud er klarlagt. Det danske folk venter, at vi omhyggeligt og roligt overvejer vor beslutning i en så alvorlig sag. Og ud fra denne autoritative udtalelse fra den højtærede statsministers side var det berettiget at vente, at man, hvis man ville træffe en hurtig afgørelse, måtte undersøge, om man havde det danske folk bag sig, da man ellers nemt kunne risikere, at der blev truffet aftaler, hvis rækkevidde ikke fuldtud var klarlagt for det danske folk, og at man ikke havde tilstrækkelig tid til omhyggeligt og roligt at overveje behandlingen af en sådan sag. Dengang det vestindiske spørgsmål var på tale, var man fra socialdemokratisk side enig i, at der skulle være folkeafstemning, men ved en pagt, der gælder hele Danmark, inklusive Grønland, er man af den anskuelse, at der er en folkeafstemning ikke på sin plads. I 1929 var man fra socialdemokratisk side klar over, at man skulle have en folkeafstemning om, hvorvidt gevæerne skulle gøres kortere; nu da det drejer sig om, at gevæerne skal gøres længere, skal man ikke have nogen folkeafstemning. Og med stor agtpågivenhed afventede det socialdemokratiske parti, hvilken parole der skulle følges. Det var dette, som jeg tillod mig at betegne som en robotpolitik, og jeg ved ikke, hvorfor den højtærede statsminister føler sig stødt derover. Efter de udtalelser, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen fremsatte her i dag, er det åbenbart noget, som man netop sætter en ære i, at alle enigt vandrer i gåsegang. Gallupundersøgelsen viste netop, at af det socialdemokratiske partis vælgere, som dog også er en realitet, man må tage et vist hensyn til, stod kun 47 pct. bagved Atlantpolitikken. Men hele ægypterhæren fulgte parolen, og ser man ud over denne sal, er det, som om man her til venstre har det røde hav; det har man tidligere set en ægypterhær drukne i. Mellemgangen skiller, men det er dog endnu sådan, at man kan gå tørskoet op ad den.

Det store tog, som kom her til Christiansborg i aftes angående det sydslesvigske spørgsmål, fremførte en række ønsker overfor rigsdagens gruppeformænd, men af en eller anden grund var den højtærede statsminister ikke tilstede her, men ønskede, at delegationen skulle møde ham separat. Iført en mellemting af cæsarernes purpur,